

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

9 ноември 1995 година*

По дело C-465/93

с предмет преюдициално запитване отправено до Съда на основание член 177 от Договора за ЕО от страна на Verwaltungsgericht, Франкфурт на Майн, (Германия), по висящо пред този съд дело между

Atlanta Fruchthandelsgesellschaft mbH и други

и

Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft

относно тълкуване на член 189 от Договора за ЕО, и по-специално относно правомощието на националния съд да разпорежи временни мерки за временно неприлагане на регламент до постановяване на преюдициално запитване от страна на Съда по неговата действителност,

СЪДЪТ,

в състав: г-н G.C. Rodríguez Iglesias, председател, г-н C.N. Kakouris, г-н D.A.O. Edward, г-н J.-P. Puissochet и г-н G. Hirsch (председатели на състав), г-н G.F. Mancini, г-н F.A. Schockweiler (докладчик), г-н J.C. Moitinho de Almeida, г-н P.J.G. Картеун, г-н C. Gulmann, г-н J.L. Murray, г-н P. Jann и г-н H. Ragnemalm, Judges,

генерален адвокат: г-н M.V. Elmer,

секретар: г-н H.A. Rühl, главен администратор,

като взе предвид писмените становища, представени:

- за Atlanta Fruchthandelsgesellschaft mbH и други, от адв. E.A. Undritz и G. Schohe, адвокат в Хамбург,

- за германското правителство, от г-н E. Röder, Ministerialrat във Федералното министерство на икономическите въпроси, и B. Kloke, Regierungsrat в същото министерство, в качеството на представители,

- за испанското правителство, от г-н A. Navarro González, генерален директор за правна и институционна координация на Общността, и г-жа Rosario Silva de Larueta, abogado del Estado, от Държавната правна служба, в качеството на представители,

* Език на производството: немски.

- за френското правителство, от г-жа С. de Salins, заместник-директор в Дирекцията по правни въпроси в Министерството на външните работи, и г-н N. Eubalin, секретар по външните работи в тази дирекция, в качеството на представители,

- за италианското правителство, от г-н професор U. Leanza, началник на Правната дирекция в Министерството на външните работи, и г-н P.G. Ferri, Avvocato dello Stato, в качеството на представители,

- за Обединеното кралство, от г-жа S.L. Hudson, помощник-адвокат в Министерството на финансите, в качеството на представител, и г-жа E. Sharpston, Barrister,

- за Комисията на Европейските общности, от г-н U. Wölker, член на Правната служба, в качеството на представители,

като взе предвид доклада от съдебното заседание,

след като изслуша устните становища на Atlanta Fruchthandelsgesellschaft mbH и други, германското правителство, испанското правителство, Обединеното кралство и Комисията на съдебното заседание на 28 март 1995 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат по време на съдебното заседание на 5 юли 1995 г.,

постанови настоящото

Решение

1. С Определение от 1 декември 1993 г., постъпило в регистъра на Съда на 14 декември 1993 г., Verwaltungsgericht (Административният съд), Франкфурт на Майн, е отнесъл до Съда за преюдициално запитване по член 177 от Договора за ЕО два въпроса относно тълкуването на член 189 от Договора за ЕО, и поспециално относно правомощието на националния съд да разпорежи временни мерки за временно неприлагане на регламент до постановяване на преюдициално запитване от страна на Съда по неговата действителност.

2. Тези въпроси са били повдигнати в хода на производството между Atlanta Fruchthandelsgesellschaft mbH и седемнадесет други дружества в групата Atlanta (по-нататък „Atlanta”) и Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft (Федералната служба за храни и гори, по-нататък „Bundesamt”) относно разпределението на квотите за внос на банани от трети страни.

3. Регламент (ЕИО) № 404/93 на Съвета от 13 февруари 1993 г. относно общата организация на пазара на банани (ОВ, L 47, стр. 1, по-нататък „Регламентът”) създава, считано от 1 юли 1993 г., общ режим на вноса, който замества различните национални уредби.

4. Дял IV на Регламента, който се отнася до търговията с трети страни, предвижда в член 18, че тарифна квота от два милиона тона (нето) се открива

всяка година за внос на банани от трети страни и на нетрадиционни банани от АКТБ. В рамките на тази квота, вносът на нетрадиционни банани от АКТБ се облага с нулево мито, а вносът на банани от трети страни се облага с налог от 100 ECU за тон. Извън тази квота, вносът на нетрадиционни банани от АКТБ се облага с налог от 750 ECU за тон, а вносът на банани от трети страни се облага с налог от 850 ECU за тон.

5. Член 19, параграф 1 подразделя тарифната квота: 66, 5 % се определят за категорията оператори, които са търгували с банани от трети страни и/или нетрадиционни банани от АКТБ, 30 % за категорията оператори, които са търгували с банани от Общността и/или традиционни банани от АКТБ, и 3, 5 % за категорията оператори, установени в Общността, които са започнали да търгуват с банани, различни от банани от Общността и/или традиционни банани от АКТБ, от 1992 г.

6 Член 21, параграф 2 от Регламента прекратява годишната квота за безмитен внос, с която се е ползвала Федерална република Германия по силата на Протокола, приложен към Конвенцията по прилагане относно асоциирането на отвъдморските страни и територии към Общността, предвидена в член 136 от Договора.

7. В съответствие със законодателството на Общността, дружествата Atlanta, които са били традиционни вносители на банани от трети страни, са получили от Bundesamt временните квоти за внос на банани от трети страни за периода 1 юли - 30 септември 1993 г.

8. Тъй като те са преценили, че регламентът е ограничил техните възможности за внос, дружествата Atlanta са подали жалби пред Bundesamt.

9. Дружествата Atlanta са завели дело срещу решенията за отхвърляне на тези жалби пред Verwaltungsgericht, Франкфурт на Майн.

10. Тъй като Verwaltungsgericht е споделял съмненията на дружествата Atlanta относно действителността на регламента, с първо Определение от 1 декември 1993 г. той е спрял производството до постановяване на преюдициално запитване от Съда на ЕО по неговата действителност (дело C-466/93).

11. Дружествата Atlanta са поискали временни средства за правна защита от Verwaltungsgericht във формата на определение, Bundesamt да предостави допълнителни лицензи за внос на банани от трети страни за втората половина на 1993 г. над разпределените вече количества, до постановяването на решението на Съда на ЕО в производството за преюдициално запитване по въпроса за действителността.

12. С второ определение, също от 1 декември 1993 г., което е основанието на настоящото сезиране за преюдициално запитване, Verwaltungsgericht е поискал Съдът да се произнесе по следните въпроси:

„1. Може ли национален съд, който изпитва сериозни съмнения относно действителността на регламент на Общността и поради това е отнесъл въпрос

относно действителността на регламента на Общността до Съда на ЕО по процедурата за преюдициално запитване, временно да уреди или регулира чрез определение за временни мерки спорните правни положения или правоотношения във връзка с административен акт на национален орган, основан на регламента на Общността, по отношение на който е било направено сезирането, за времето до постановяване на решението от страна на Съда на ЕО?

2. Ако е отговорено утвърдително на въпрос 1:

При какви условия националният съд е оправомощен в такива случаи да издаде такова определение за временни мерки? Следва ли да се направи разграничение, във връзка с условията за издаване на разпореждане на временни мерки, между разпореждане за временни мерки, предназначено да запази съществуващо правно положение и такова, което е предназначено за създаване на ново правно положение?”

13. Със същото определение *Verwaltungsgericht* е разпоредил на *Bundesamt* временно да предостави на ищите допълнителни лицензи за внос за ноември и декември 1993 г. при мито от 100 ECU за тон.

14. Издаването на лицензите е обвързано с условието, че ищите временно няма да използват лицензите за внос, които са им определени за 1994 г. за внос на банани от трети страни при ставка на митото от 100 ECU за тон до размера, който в съответствие с определението е бил временно определен за предоставянето на допълнителни лицензи за внос над окончателната квота. Това условие е било предназначено да гарантира това, ако ищите загубят делото, допълнителните квоти, които са им били отпуснати за 1993 г., да могат да бъдат приспаднати от квотите, на които те имат право през 1994 г.

15. В определението за препращане *Verwaltungsgericht* констатира, че в решението по съединени дела *Zuckerfabrik Suederdithmarschen* и *Zuckerfabrik Soest* (C-143/88 и C-92/89, *Recueil*, стр. I-415, по-нататък „решение *Zuckerfabrik*“), Съдът е постановил, че последователността на временните мерки на правна защита на гражданите изисква националният съд, който е сезирал Съда на ЕО за преюдициално запитване относно действителност на регламент, да може също така да разпорежи изпълнението на национална административна мярка, основана на този регламент. Той отбелязва, че Съдът обаче още не се е произнесъл по правомощието на националният съд при тези обстоятелства да разпорежи временни мерки, които създават ново правно положение в полза на лицето, което търси правната защита. *Verwaltungsgericht* предполага, че предоставянето на такова временно средство за съдебна защита може да постави под въпрос ефективността на регламента във всички държави-членки.

16. Предоставянето на временно средство за правна защита в настоящия случай се основава на заключението, че отказът би противоречал на гаранцията за правна защита, разрешен в член 19, параграф 4 от *Grundgesetz* (Основния закон). Ако *Verwaltungsgericht* не е бил компетентен да предостави временна защита срещу административни мерки на националните органи,

които са основани на правото на Общността, той би следвало да отнесе до Bundesverfassungsgericht (Федералния конституционен съд) въпроса за съвместимостта с член 19, параграф 4 от Grundgesetz на националния закон за одобряване на Договора за ЕИО. Като се позовава на условията за предоставяне на временни средства за правна защита, Verwaltungsgericht се позовава на член 186 от Договора за ЕО.

17. С Определение от 29 юни 1993 г., Germany/Съвет (по дело C-280/93 R, Recueil, стр. I-3667) Съдът, като е постановил, че условията за предоставяне на поисканите временни мерки не са изпълнени, е отхвърлил искането за предоставяне на временни мерки, които биха позволили на Федерална република Германия да внася безмитно същите годишни количества банани от трети страни, както до 1992 г. преди решението на Съда по това дело по същество.

18. С Решение от 5 октомври 1994 г. (дело C-280/93 г., Германия/Съвета, Recueil, стр. I-4973) Съдът е отхвърлил иска за отмяна на регламента.

По първия въпрос относно принципа за предоставяне на временни средства за съдебна защита

19. С първия си въпрос Verwaltungsgericht пита по същество, дали член 189 от Договора следва да бъде тълкуван като забраняващ на националните съдилища да разпореждат временни мерки за уреждане или регулиране на оспорвани правни положения или правоотношения във връзка с национална административна мярка, основана на регламент на Общността, който е предмет преюдициално запитване относно неговата действителност.

20. Съдът е постановил в решението по делото Zuckerfabrik, че разпоредбите на член 189, параграф 2 от Договора не могат да представляват препятствие пред правната защита, която правото на Общността предоставя на гражданите. В случаите, когато националните органи отговарят за изпълнение на регламенти на Общността, правната защита, гарантирана от правото на Общността, включва правото на гражданите да оспорват, като преюдициален въпрос законността и задължава тези съдилища да отнасят въпросите до Съда за преюдициално запитване (точка 16).

21. Това право би било опорочено, ако преди произнасянето на решение на Съда, който единствен е компетентен да установи недействителност на регламент на Общността (вж. Решение от 22 октомври 1987 г., Foto-Frost/Hauptzollamt Luebeck-Ost, по дело 314/85 г., Recueil, стр. 4199, точка 20), гражданите не биха могли, когато са изпълнени определени условия, да получат решение за спиране изпълнението, което би позволило да се спре действието на оспорвания регламент по отношение на тях (Zuckerfabrik, точка 17).

22. Както Съдът е посочил в решението по делото Foto-Frost (точка 16), с преюдициално запитване относно действителност на мярка, подобно на исковете за отмяна, позволяват преглед на законността на актовете на институциите на Общността. В контекста на искове за отмяна, член 185 от

Договора за ЕО позволява на ищите да поискат изпълнението на оспорвания акт временно да бъде спряно и оправомощава Съда да разпорежи такова временно спиране. Следователно последователността на системата на временна правна защита изисква националните съдилища също така да разполагат с възможността да разпоредят временното спиране на изпълнението на национална административна мярка, основана на регламент на Общността, чиято законност се оспорва (Zuckerfabrik, точка 18).

23. Освен това, в Решение от 19 юни 1990 г., Короната/Държавния секретар по транспорта, *ex parte* Factortame и други, (по делото C-213/89, Recueil, стр. I-2433), произнесено по дело относно съвместимостта на националното законодателство с правото на Общността, Съдът, като се е позова на ефективността на член 177, е постановил, че национален съд, който е отнесъл въпроси за преюдициално запитване, за да бъде в състояние да реши този въпрос за съвместимостта, трябва да може да предоставя временни средства за правна защита и временно да спира прилагането на оспорваното национално законодателство до момента, в който той би могъл да произнесе своето решение на основата на тълкуването, дадено в съответствие с член 177 (Zuckerfabrik, точка 19).

24. Временната правна защита, която правото на Общността гарантира за гражданите пред националните съдилища трябва да остане същата независимо от това, дали те оспорват съвместимостта на национални правни разпоредби с правото на Общността или действителността на вторично право на Общността, с оглед на факта, че и в двата случая спорът се основава на самото право на Общността (Zuckerfabrik, точка 20).

25. Съответно, Съдът е постановил в решението по дело Zuckerfabrik, че член 189 следва да бъде тълкуван, като разрешаващ на националните съдилища временно да спират изпълнението на национална административна мярка, приета на основата на регламент на Общността.

26. В настоящото производство за преюдициално запитване, националният съд иска от Съда решение не по въпроса за спиране на изпълнението на национална мярка, приета на основата на регламент на Общността, а да издаде позитивно разпореждане за временно неприлагане на този регламент.

27. В контекста на иск за отмяна, Договорът не само в член 185 разрешава на Съда да разпорежи временното спиране на оспорвания акт, но също така в член 186 той му възлага правомощието да определи всяка необходима временна мярка.

28. Временната правна защита, която националните съдилища трябва да предоставят на гражданите по правото на Общността, следва да бъде същата, независимо дали те търсят временно спиране на изпълнение на национална административна мярка, приета на основата на регламент на Общността или да предоставят временни мерки за уреждане или регулиране на оспорвани правни положения или правоотношения в тяхна полза.

29. Обратно на твърденията на испанското и италианското правителства, предоставянето на такива временни средства за правна защита не водят до по-радикални последици за правния ред на Общността, отколкото временното спиране на изпълнението на национална мярка, приета на основата на регламент. Последиците на временна мярка, каквато и да е тя, за правния ред на Общността трябва да бъдат оценявани като част от балансирането между интереса на Общността и интересите на отделното лице, което е предметът на втория въпрос на *Verwaltungsgericht*.

30. Като се има предвид упоменатите по-горе съображения, отговорът на първия въпрос следователно трябва да бъде, че член 189 от Договора трябва да бъде тълкуван като позволяващ на националните съдилища да предоставят временни средства за правна защита за уреждане или регулиране на оспорваните правни положения или правоотношения във връзка с национална административна мярка, основана на регламент на Общността, който е предмет на преюдициално запитване за преценка на действителност.

По втория въпрос, условията за предоставяне на временни средства за правна защита

31. *Verwaltungsgericht* продължава да пита, при какви условия националните съдилища могат да предоставят такива временни средства за правна защита.

32. Съдът е постановил в решението по делото *Zuckerfabrik*, че временното спиране на изпълнението на национална административна мярка може да бъде предоставено от национален съд, само ако този съд изпитва сериозни съмнения относно действителността на акта на Общността и, когато действителността на оспорваната мярка не е предмет на разглеждане вече от Съда на ЕО, сам да отнесе този въпрос до Съда; ако въпросът не търпи отлагане и застрашава да причини сериозна и невъзстановима вреда на ищеца; както и ако националният съд се съобрази надлежно с интереса на Общността.

33. Тези условия трябва да бъдат спазвани, когато национален съд разпорежда всякакво временно средство за правна защита, включително позитивна мярка за временно неприлагане по отношение на гражданина на регламента, чиято действителност се оспорва.

34. Настоящият случай дава на Съда възможност да конкретизира тези условия.

35. В решението по делото *Zuckerfabrik* (точка 23), Съдът е постановил, че временни мерки могат да се приемат, само ако фактическите и правните обстоятелства, на които се позовават ищите са такива, че да убедят националния съд, че съществуват сериозни съмнения относно действителността на регламент на Общността, на които се основава оспорваната административна мярка. Единствено възможността да бъде установена недействителност – въпрос, който е запазен за Съда, може да оправдае предоставянето на временни средства за правна защита.

36. Това изискване означава, че националният съд не може да се ограничи с отнасянето на въпроса относно действителността на регламента до Съда за преюдициално запитване, но също така трябва при изготвянето на разпореждането за временни мерки да изложи основанията, поради които той счита, че Съдът следва да установи недействителността на регламента.

37. Националният съд също така трябва да се съобрази с обхвата на свободата на действие, съобразно с практиката на Съда, която трябва да бъде позволена на институциите на Общността в съответните сектори.

38. Съдът е постановил по-нататък в решението по делото *Zuckerfabrik* (точка 24), че предоставянето на средства за правна защита трябва да запази характера си на временна мярка. Следователно националният съд, пред който е отправено искане за постановяване на временни средства за правна защита, може да разпoredи временни мерки и да ги продължава само дотогава, докато Съдът не е постановил, че въпросите, отнесени за преюдициално запитване, не са разкрили фактор, който да отразява действителността на въпросния регламент.

39. Тъй като правомощието на националните съдилища да разпoredят временни средства за правна защита съответства на компетентност, запазена за Съда на ЕО с член 186 в контекста на иски, заведени по член 173 от Договора, тези национални съдилища могат да предоставят такива средства за правна защита само при същите условия, които се прилагат, когато Съдът на ЕО разглежда искане за временни мерки (*Zuckerfabrik*, точка 27).

40. В това отношение Съдът е постановил в решението по делото *Zuckerfabrik* (точка 28), на основата на трайно установената съдебна практика, че временни мерки могат да бъдат разпoredени само в случай на неотложност, т.е. когато е необходимо те да бъдат приети и да влязат в сила преди решението по делото по същество, за да се избегнат сериозни и невъзстановими вреди на страната, която ги иска.

41. По отношение на неотложността, вредата, на която се позовава ищецът, трябва да се реализира преди Съдът на ЕО да може да се произнесе по действителността на оспорвания акт на Общността. По отношение на естеството на вредата, чисто финансови вреди не могат, както Съдът е постановявал многократно, по принцип да са считат за невъзстановими. Независимо от това, националният съд, който разглежда искането за временни средства за правна защита, е длъжен да провери обстоятелствата, характерни на делото, което той разглежда. В тази връзка той трябва да прецени, дали незабавното изпълнение на мярката, по отношение на която е направено искането за временни средства за правна защита, е вероятно да доведе до необратими вреди на ищеца, които не биха могли да бъдат възстановени, ако се установи недействителността на акта на Общността (*Zuckerfabrik*, точка 29).

42. Освен това, национален съд, който е призван да приложи, в границите на своята компетентност, разпoredби на правото на Общността има задължението да осигури пълното действие на правото на Общността и,

когато има съмнения относно действителността на Общността, да се съобрази с интереса на Общността, а именно, че неприлагането на такива регламенти трябва да е съпроводено с подходящи гаранции (Zuckerfabrik, точка 30).

43. За да се съобрази с това задължение, националният съд, до когото е отправено искане за временни средства за правна защита, трябва първо да провери, дали въпросният акт на Общността не би бил обезсилен напълно, ако не се изпълни незабавно (Zuckerfabrik, точка 31).

44. В това отношение националният съд трябва да вземе предвид вредата, която временната мярка може да причини на правния режим, установен с този регламент за Общността като цяло. Той трябва да прецени, от една страна, кумулативното действие, което би се получило, ако голям брой съдилища също така приемат временни мерки на същите основания, и, от друга страна, тези характерни особености на положението на ищеца, които го разграничават от другите засегнати оператори.

45. Ако предоставянето на временни средства за правна защита представлява финансов риск за Общността, националният съд трябва да може да задължи ищеца да предостави подходящи гаранции, като например паричен депозит или друг залог (Zuckerfabrik, точка 32).

46. Когато оценява условията за предоставяне на временни средства за правна защита, националният съд е длъжен по член 5 от Договора да спазва решеното произнесено от общностния съд по разглежданите пред него въпроси. По такъв начин, ако Съдът на ЕО е отхвърлил по същество иск за отмяна на въпросния регламент, или е установил, че нищо не засяга действителността на този регламент, националният съд вече не може да разпорежи временни мерки или трябва да отмени съществуващите мерки, освен ако основанието за незаконност, повдигнато пред него, не се различава от правните твърдения или основанията за незаконност, отхвърлени от Съда с неговото решение. Същото важи и когато Първоинстанционният съд с решение, което е станало окончателно и задължително, е отхвърлил по същество иск за отмяна на регламент или твърдение за незаконност.

47. В настоящия случай Съдът, като отсъжда по същото фактическо положение, което е довело до производството пред националния съд, е постановил, че държавите-членки, които са завели иска за отмяна на регламента, които са отговорни за интересите, по-специално на тези с икономически и социален характер, имат право да заведат дело за защита на тези интереси. Следователно те могат да се позоват на вредата, засягаща целия сектор на тяхната икономика, по-специално, когато оспорваната мярка на Общността може да доведе до неблагоприятни отражения върху равнището на заетостта и на издръжката на живота (Определение Германия/Съвет, упоменато по-горе, точка 27).

48. Националният съд, когато е призван да защити интересите на гражданите, действително може да оцени степента, в която отказът за разпореждане на временна мярка може да доведе до сериозно и невъзстановимо въздействие на важни индивидуални интереси.

49. Независимо от това, ако ищецът не е в състояние да докаже специалното положение, което го различава от другите оператори в съответния сектор, националният съд е длъжен да приеме всяко заключение, което вече е направено от Съда на ЕО относно сериозния и невъзстановим характер на вредата.

50. Задължението националният съд да спазва решение на Съда на ЕО се прилага по-специално по отношение на оценката на Съда на интереса на Общността и на баланса между този интерес и интереса на засегнатия икономически сектор.

51. Съответно, отговорът на втория въпрос, повдигнат пред Съда от страна на Verwaltungsgericht, Франкфурт на Майн, следва да бъде, че временно средство за правна защита във връзка с национална административна мярка, приета в изпълнение на регламент на Общността, може да бъде предоставено от националният съд, само ако:

- този съд изпитва сериозни съмнения относно действителността на акта на Общността и ако действителността на оспорвания акт не се разглежда вече от Съда на ЕО, сам отнесе въпроса до Съда на ЕО;

- случаят не търпи отлагане, поради това че е необходимо да се избегне причиняването на сериозни и невъзстановими вреди на страната, която търси правната защита;

- съдът се съобрази надлежно с интереса на Общността; и

- в своята оценка на всички тези условия той спазва всички решения на Съда на ЕО или на Първоинстанционния съд, които отсъждат по законността на регламента или по искането за временни мерки, които целят подобно временно средство за правна защита на равнище на Общността.

По съдебните разноски

52. Разноските, направени от френското, германското, италианското и испанското правителства и от Обединеното кралство, и от Комисията на Европейските общности, които представиха становища пред Съда, не подлежат на възстановяване. С оглед на обстоятелството, че за страните по главното производство настоящото дело представлява отклонение от обичайния ход на производството пред препращащата юрисдикция, последната следва да се произнесе по съдебните разноски.

По изложените съображения,

Съдът,

като се произнася по въпросите, поставени пред него от страна на Verwaltungsgericht, Франкфурт на Майн, с Определение от 1 декември 1993 г., реши:

1. Член 189 от Договора трябва да бъде тълкуван като позволяващ на националните съдилища да предоставят временни средства за правна защита за уреждане или регулиране на оспорваните правни положения или правоотношения във връзка с национална административна мярка, основана на регламент на Общността, който е предмет на сезиране за преюдициално запитване относно неговата действителност.

2. Такова временно средство за правна защита може да бъде разпоредено от националния съд, само ако:

- този съд изпитва сериозни съмнения относно действителността на акта на Общността и ако действителността на оспорвания акт не се разглежда вече от Съда на ЕО, сам отнесе въпроса до Съда на ЕО;

- случаят не търпи отлагане, поради това че е необходимо да се избегне причиняването на сериозни и невъзстановими вреди на страната, която търси правната защита;

- съдът се съобрази надлежно с интереса на Общността; и

- в своята оценка на всички тези условия той спазва всички решения на Съда на ЕО или на Първоинстанционния съд, които отсъждат по законността на регламента или по искането за временни мерки, които целят подобно временно средство за правна защита на равнище на Общността.

Подписи

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 9 ноември 1995 година.

Подписи